

ת"פ 49945/01/14 - מדינת ישראל נגד חוסאם רסלאן

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 49945-01-14 מדינת ישראל נ' רסלאן
בפני כב' השופט אמיר טובי
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשמים חוסאם רסלאן

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד גב' שרון אייל

ב"כ הנאשם: עו"ד סאהר פאר

הנאשם בעצמו

החלטה

ההליך ועובדות כתב האישום

1. הנאשם הורשע על סמך הודייתו, בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום שתוקן במסגרת הסדר טיעון.

להלן עובדות כתב האישום שבגינן ייחסה המאשימה לנאשם עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 333 ו-335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: חוק העונשין) ועבירה של אימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין:

1.1 ביום 10.1.2014 סמוך לשעה 15:00 הגיע הנאשם ברכב לתחנת הדלק "דלק" באעבלין, בה עובד המתלונן כמתדלק. בין הנאשם למתלונן התפתח ויכוח במהלכו קילל הנאשם את המתלונן ואיים עליו באמרו כי עוד ישוב אליו.

1.2 ביום 15.1.2014 סמוך לשעה 23:45 חלף הנאשם על פני תחנת הדלק ומשהבחין במתלונן שעבד אותה שעה בתחנה, נכנס ברכבו לתחנה. הנאשם הוציא מתוך הרכב מוט ברזל ופנה לעבר המתלונן שעמד בכניסה למסעדה הנמצאת במתחם התחנה.

1.3 הנאשם הגיח מאחורי המתלונן והיכה אותו באמצעות המוט בפניו, בידו ובכתפו וכתוצאה מכך נגרם למתלונן שבר בגשר האף משמאל.

1.4 במעשיו המפורטים לעיל תקף הנאשם את המתלונן, איים שלא כדן בפגיעה בגופו וגרם לו חבלה חמורה בנסיבות מחמירות.

2. ביום 2.6.2014 הורשע הנאשם על סמך הודייתו, כאמור, והופנה לשירות המבחן לצורך עריכת תסקיר בעניינו.

תסקיר שירות המבחן

3. בתסקיר שירות המבחן מיום 21.8.2014 נאמר כי הנאשם בן 35, עובד בתחום הבניה והשיפוצים, מתגורר בבית המשפחה באעבלין וחסר כל עבר פלילי. בהתייחסו לעבירה הנדונה, לקח הנאשם אחריות על ביצועה אך נטה להשליך את נסיבות התנהגותו על המתלונן. לדבריו, בעקבות סירובו של המתלונן לתדלק בעצמו את רכבו, התפתח ויכוח בין השניים במהלכו הפגין המתלונן יחס בוטה ומתנשא כלפי הנאשם.

קצינת המבחן התרשמה מהנאשם כבעל ביטחון עצמי נמוך שגדל במשפחה נורמטיבית ללא דפוסי חשיבה עבריינים. עוד נאמר כי לנאשם קושי בויסות רגשי במצבים בהם חש זלזול או חוסר כבוד מהסביבה כלפיו, דבר המוצא ביטויו באירוע נשוא הדיון. קצינת המבחן העריכה כי קיימת רמת סיכון נמוכה להישנות התנהגות תוקפנית ברמת חומרה נמוכה עד בינונית. הנאשם נטל חלק בקבוצת עצורי בית במסגרת שירות המבחן, אך התקשה להיתרם מההליך הטיפולי. לדבריו, הוא חש לא שייך לקבוצה ונמצא במקום לא מותאם לו.

בשים לב לכך שהנאשם לא גילה נזקקות טיפולית, לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית לגביו. עם זאת, מאחר ומדובר באדם ללא עבר פלילי המנהל אורח חיים יציב, המליץ שירות המבחן לשקול להטיל על הנאשם עונש שיציב עבורו גבולות ברורים כדוגמת מאסר שירוצה בעבודות שירות, מאסר מותנה ופיצוי למתלונן.

ראיות וטיעוני הצדדים לעונש

4. במסגרת הראיות לעונש, הגישה המאשימה את התיעוד הרפואי המתייחס לחבלה שנגרמה למתלונן בעקבות תקיפתו על-ידי הנאשם.

הסנגור הגיש מצדו הודעה על הסכם "סולחה" שנכרת בין הנאשם למתלונן וכן מסמכים הנוגעים להכנסתו

של הנאשם מעבודתו.

5. בטיעוניו לעונש הפנה ב"כ המאשימה לחומרת עבירת האלימות, בה הורשע הנאשם, בצינו כי זו בוצעה באמצעות נשק קר - מוט ברזל, אשר הסכנה הנשקפת מהשימוש בו הנה גבוהה במיוחד. עוד הוסיף כי הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה הוא ערך מרכזי ביותר בדמות קדושת חיי אדם, כאשר רק במקרה לא הסתיים האירוע בתוצאה קשה בהרבה. לאור חשיבות הערך החברתי שנפגע, לאור כך שהפגיעה בערך זה הנה משמעותית ולאור מדיניות הענישה הנהוגה, סבורה המאשימה כי העונש ההולם נע בין שנתיים לשלוש שנות מאסר בפועל. בתוך מתחם הענישה, בקשה המאשימה להטיל על הנאשם עונש ברף העליון שכן בעבירות בהן הורשע הנאשם חייבת להינתן הבכורה לשיקולי גמול, הרתעה והגנה על הציבור. בנוסף, עתרה המאשימה להטיל על הנאשם מאסר מותנה ופיצוי כספי למתלונן.

6. הסנגור בקש לאמץ את המלצת שירות המבחן ולגזור על הנאשם עונש בדמות מאסר שירוצה בעבודות שירות. ב"כ הנאשם ציין כי הוא מסכים עם טיעוני המאשימה בנוגע לערכים החברתיים המוגנים אולם הדגיש כי הנאשם התנצל בפני המתלונן וכי עניין הפיצוי הכספי כלל לא עמד על הפרק. בהפנותו אל הפסיקה הנוהגת, טען ב"כ הנאשם כי במקרים חמורים מהמקרה נשוא ענייננו, הטילו בתי המשפט עונשים שירוצו בעבודות שירות. במיוחד נכון הדבר מקום שמדובר באנשים נורמטיביים ללא הרשעות קודמות. הסנגור הפנה לתסקיר החיובי שהוגש על ידי שירות המבחן, והוסיף כי אילו קצינת המבחן היתה מתרשמת מכך שמדובר באדם בעל דפוסי התנהגות עברייניים ומצד שני אינו מביע נזקקות טיפולית, וודאי שלא היתה ממליצה על ענישה בדמות עבודות שירות. הסנגור הוסיף כי מדובר באדם חיובי, העובד למחיתו ולפרנסת אחיו ואחיותיו ומי שהתפייס עם המתלונן ואף נכון לפצותו כספית.

7. בדברו האחרון, הביע הנאשם צער על המקרה תוך שציין כי הוא מתנצל ואין לו דבר עם המתלונן וכי השניים עשו "סולחה" והתפייסו.

דין והכרעה

8. הנאשם הורשע בעבירת אלימות חמורה אותה בצע באמצעות מוט ברזל, במקום עבודתו של המתלונן, ואשר גרמה לו חבלה חמורה. מעובדות כתב האישום עולה כי חמשה ימים עובר למעשה התקיפה, פרץ ויכוח בין הנאשם למתלונן, במהלכו גידף הנאשם את המתלונן ואיים עליו. הנאשם העלה אמנם בפני שירות המבחן גרסה לפיה מעשה התקיפה נעשה על ידו על רקע העלבתו בידי המתלונן ויחסו המתנשא והבוטה של זה כלפיו. אלא שעובדות אלו לא הוכחו כלל ועיקר ואין באות בגדר עובדות כתב האישום בהן הודה הנאשם. התמונה המצטיירת מכתב האישום הנה כי ביום 10.1.2014 בשעות אחה"צ התגלע ויכוח בין הנאשם למתלונן בתחנת הדלק בה עבד המתלונן, במהלכו קילל הנאשם את המתלונן ואיים עליו. חמשה ימים לאחר מכן, חלף הנאשם על פני תחנת הדלק ומשהבחין במתלונן אשר עבד בתחנה, נכנס עם רכבו, הוציא מתוכו מוט ברזל וללא כל התגרות מצד המתלונן הכה אותו באמצעות המוט בפניו, בידו ובכתפיו.

כתוצאה מכך נגרם למתלונן שבר בגשר האף משמאל.

9. בעקבות תיקון 113 לחוק העונשין, העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת האשם של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. סעיף 40ג'(א) לחוק העונשין מורה כי בבואו לקבוע מתחם עונש הולם יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

בענייננו, הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה הנו הערך של שמירה על שלמות גופו ועל חייו של אדם. נכון הוא שמידת הפגיעה בערך זה והנזק שנגרם למתלונן אינם מצויים ברף הגבוה ביותר של החומרה, שכן הנזק שעלול היה להיגרם למתלונן כתוצאה מתקיפתו באמצעות מוט ברזל היה יכול להיות חמור וקשה בהרבה. רק בדרך נס הסתיים האירוע בשבר בגשר האף ללא נזקים קשים יותר, שלא לומר קיפוח חיים.

10. בגדר הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה הבאתי בחשבון את העובדה שהתקיפה נעשתה באמצעות נשק קר על כל המשתמע מכך. בית המשפט עמד במספר רב של הזדמנויות על החומרה המתחייבת מן התופעה של פתרון סכסוכים בעניינים של מה בכך בדרכים אלימות תוך שימוש בנשק קר.

יפים לעניין זה דברי כב' השופט נ' הנדל בע"פ 6910/09 **הדרה נ' מדינת ישראל** (9.5.2010) אשר התייחסו לתופעת האלימות בכלל ולתופעת הסכינאות בפרט אך כוחם יפה לשימוש התכוף מדי הנעשה בנשק קר לסוגיו, על מנת לפתור סכסוכים בעניינים של מה בכך:

"האלימות המתפשטת חושפת את החברה במערומיה מדי יום ביומו. האלימות אינה מפלה בין עיר לכפר, בין צפון לדרום, ובין זקן לצעיר. בצוק העיתים אין מנוס מלנהוג במידת החומרה היתרה, יותר משהעבריינים צריכים לכך - הציבור צריך לכך. אחת המטרות המרכזיות של הענישה הפלילית היא כאמור הרתעת עבריינים בכוח 'למען יראו וייראו'. תופעה זו של 'סכינאות' יש להדביר. המסר חייב להיות ברור, למען ידע כל איש ונער כי נטילת סכין כדי לתקוף היא נטילת סיכון - לא רק כלפי הקורבן, אלא גם כלפי העבריין בדמות הטלת ענישה מחמירה. במילים אחרות 'תרבות הסכין' היא תרבות שלא ניתן לגלות כלפיה סבלנות"

ראו גם: ע"פ 10580/08 **אמר נ' מדינת ישראל** (2.2.2010).

ע"פ 1552/08 **פרטוש נ' מדינת ישראל** (29.10.2008).

נסיבה נוספת הנשקלת לחומרה מתבטאת בכך שלאירוע התקיפה לא קדמה התגרות מיידית מצד המתלונן. גם אם ביום 10.1.2014 התגלע סכסוך בין הנאשם למתלונן במהלכו הוחלפו בין השניים גידופים

ואף עלבונות, עובדה שכאמור לא הוכחה, הרי שדי היה בכך שמאז אותו מפגש ועד לאירוע האלים חלפו חמשה ימים, כדי לצנן את הרוחות. העובדה שהנאשם בחר לבוא חשבון עם המתלונן בגין סכסוך זניח שאירע כמה ימים קודם לכן נזקפת לחובתו.

הנזק שצפוי היה להיגרם כתוצאה ממעשה האלימות וכן זה שנגרם בפועל למתלונן אף הוא נלקח בגדר הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. מהתיעוד הרפואי שהוצג על ידי המאשימה עמ/1 עולה כי המתלונן נדרש לטיפול רפואי, במהלכו אובחן אצלו שבר באף והומלץ לו על מנוחה למשך ארבעה ימים. הנאשם לא אושפז אמנם מעבר לטיפול ולבדיקות שארכו מספר שעות, אך אין בכך כדי להמעיט מחומרת החבלה שנגרמה לו.

11. לאחר שנתתי דעתי לערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירה, ולאחר שבחנתי את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ומדיניות הענישה הנהוגה בנסיבות העניין, אני סבור כי מתחם העונש ההולם בענייננו נע בין ששה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות ל- 30 חודשי מאסר בפועל.

12. אין מקום בנסיבות המקרה לסטות ממתחם העונש כפי שנקבע לעיל. שיקולי השיקום של הנאשם וודאי שאינם מצדיקים סטייה כאמור ואף שיקולים של הגנה על שלום הציבור אינם עומדים על הפרק. משכך, ייקבע עונשו של הנאשם במסגרת מתחם העונש שנקבע.

13. בבואי לבחון את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה ראיתי להביא בחשבון את הודייתו של הנאשם במיוחס לו בכתב האישום, בשלב מוקדם של הדיון. ההודיה לא זו בלבד שהביאה לחיסכון בזמן שיפוטי יקר, וחסכה את הצורך בהעדת המתלונן, אלא שהיא טומנת בחובה נטילת אחריות מצד הנאשם על מעשיו והתנהלותו במהלך האירועים נשוא ענייננו.

14. עוד ראיתי להביא בחשבון את עברו הנקי של הנאשם ואת העובדה שזו הסתבכותו הראשונה עם החוק. מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם אינו נושא דפוסי חשיבה עברייניים וכי רמת הסיכון להישנות התנהגות תוקפנית בעתיד מצדו, הנה נמוכה.

15. שיקול נוסף לקולא בו ראיתי להתחשב נעוץ בהסכם הסולחה שנכרת בין הצדדים. נכון הוא שאותו הסכם אינו נושא פן כספי והנאשם לא שלם למתלונן פיצוי כלשהו. יחד עם זאת, עצם חתימת הסכם "סולחה" מבטאת נטילת אחריות והבעת צער, מצד הנאשם, על האירוע.

16. סיכומי של דבר, על יסוד מקבץ האמור, יש בכונתי להטיל על הנאשם עונש מאסר לתקופה של ששה חודשים שירוצו בעבודות שירות בכפוף לאישור הממונה.

לצורך קבלת עמדת הממונה על עבודות שירות אני קובע דיון נוסף במעמד הצדדים ליום 17.11.14 שעה 09.00, שעד אז תוגש חוות דעתו של הממונה.

הנאשם הביע הסכמתו בפניי למתן בדיקת שתן, ככל שהדבר יידרש.

הובהרה לנאשם חובת התייצבותו לדיון הנ"ל.

המזכירות תמציא החלטה זו לממונה על עבודות שירות.

ניתנה היום, ח' תשרי תשע"ה, 02 אוקטובר 2014, בנוכחות הצדדים.